

ŠLEP ŠLEP ŠLEP...

Šito pasakojimo būčiau visai nerašęs, bet „Lietuvos žinios“ pačiame pirmutiniame puslapyje, pačioje matomiausioje vietoje, pačiomis storiausiomis raidėmis išspausdino tokią žinutę:

ŠLEPEČIŲ PIRKĖJŲ DĖMESIUI!

ŠLEPEČIŲ LOTERIJA ĮVYKS LYGIAI PO SAVAITĖS!
SKUBĖKITE NUSIPIRKTI MŪSŲ GAMYBOS ŠLEPEČIŲ!
LAIMINGOJI PORA DAR NEPARDUOTA!
LAIMĖJIMAS – DEŠIMT TŪKSTANČIŲ LITŲ!

ŠLEPEČIŲ FABRIKO DIREKTORIUS RAULAS AULAS

Kad jūs žinotumėt, kas dėjosi!

Mokyklose nutrūko pamokos. Iš ligoninių pabėgo net karščiuojantys ligoniai. Iš miesto sankryžų dingo eismą reguliavę policininkai, todėl susidarė labai daug kamščių. Oro uoste buvo atidėti visi rytiniai reisai, nes vėlavo į darbą pilotai. Vaikų lopšeliuose ir darželiuose klykė be priežiūros palikti vaikai. Kai iš savo darbo vietų pasitraukė energetikai, savaime suprantama, dingo elektra. Sustojo fabrikai, gamyklos ir troleibusai. Ministras pirmininkas davė žaibo įsakymą krašto apsaugos kariams sustiprinti Ignalinos atominės elektrinės apsaugą.

Ne tik sostinė, bet ir visa šalis per kažkokias ten šlepetes atsidūrė ant visuotinės katastrofos slenksčio. Vos apie tai sužinojęs, miesto meras pakėlė telefono ragelį (jis vylėsi prisiskambinti specialiosioms avarinėms tarnyboms, kad šios įjungtų atsarginius generatorius elektros energijai gaminti). Tačiau miesto mero ragelyje niekas nė pypt.

Ką daryti? Ką daryti? Miesto meras suspaudė rankomis galvą ir tą pačią akimirką laikraštyje išvydo nelemtąją pono Raulo Aulo žinutę. Ir – šlep šlep šlep – išskubėjo į avalynės parduotuvę.

Taigi jūs jau supratot – visas miestas iššlepsėjo šlepečių pirkti. Per kokį pusvalandį, na, daugių daugiausia per valandą, buvo parduotos visos tautinės gamybos šlepetės. Parduotuvių vitrinose ir lentynose begėdiškai puikavosi tik vokiškos, čekiškos, itališkos, prancūziškos ir kitokios iš svečių šalių atkakusios baisiausiai brangios ir visai nelaimingos šlepetės, į kurias tą dieną, deja, niekas nė viena akimi nepažvelgė.

Miesto gyvenimas į savo vėžes sugrįžo tik apie pietus, kai bemaž visi gyventojai buvo apsirūpinę šlepetėmis. Labiau pasiturintys piliečiai jų nusipirko net po kelias poras.

Keisčiausia, jog kiekvienas pirkėjas buvo šventai įsitikinęs, kad būtent jo pirkinys išloš tuos pono Raulo Aulo žadėtuosius tūkstančius.

O Plona Ona ir Storulė Julė per tą šlepečių loteriją vos nesusipyko. Kai jiedvi, kaip visada, gerokai po pietų susitiko ant suoliuko, Ona atsargiai paklausė:

- O tu gi ar pirkai tas šlepetes?
- O tu? – klausimu į klausimą atšovė Julė.
- Aš pirma paklausiau.

Matyt, Plonai Onai buvo gėda prisipažinti, kad ji pasidavė bandos jausmui – stumdėsi eilėje kartu su visokiais ten vertelgomis, rimtais verslininkais ir net ministrais, todėl šitaip atsakė:

– Žinai, aš jau seniai žadėjau naujas šlepetes nusipirkti. Mat senosios jau tiek nunešiotos – vos ant kojų laikosi. O čia dar ta loterija...

– Na, jau loterijoje tai nelaimėsi, nė nesapnuok! – staiga kvyktelejo Julė.

– O kodėl? – lyg ir supyko Plona Ona.

– O todėl, kad laimėsiu aš.

– Ne, aš! – treptelėjo koja Ona. – Dar nebuvo gyvenime tokios loterijos, kad aš nelaimėčiau!

Ir Plona Ona pradėjo lenkti savo pirštus, kurie, suprantama, irgi buvo neapsakomai ploni.

– Žiūrėk, „Nemuno“ loterijoje išlošiau tikrą vokišką laikrodį, o televizijoje tas, kaip anas, aha – Berniukas – visą

tūkstantį davė! Už tai, kad atsistojau prie vidurinės spintos, ir nė krust. O tas suvalkietis, kur visus ponais, poniom, panelėm ir ponaičiais vadina, tai davė labai jau brangią knygą kietais kaip maldaknygės viršeliais. Mat aš užminiau tokią mįslę, kurios nė pats protingasis suvalkietis įminti neįstengė.

– Tai kas ten tavo per mįslė?

– Kad paglostytum veidą, privalai užpakalį palaižyti. Kai šitaip pasakiau, visi pradėjo kikenti, kažgi ką galvoti. O čiagi labai paprastas reikalas: kad priklijuotum pašto ženklą, reikia jį paseilinti.

Storulė Julė kurį laiką kikena, o paskui numoja ranka:

– Tik tu nesigirk! Aš irgi loterijoj kiekvienąsyk išlošiu. Užtat kad niekad joje nedalyvauju! O kas nedalyvauja, tas ir nepralošia. Teisybė, sykį pardavėja dar anais pinigais vietoj trisdešimties kapeikų loterijos bilietą įkišo, tai žinai, vieno skaičiaus neužteko – būčiau „Volgą“ turėjusi. Ale gerai, kad ir neužteko. Kur ją, pasakyk, išlošus dėti? Pati vairuoti nemoku, mano senis irgi apyžlibis, tai tik viena bėda būtų buvusi – saugok, kad nepavogtų. Bet šlepetės – ne mašina. Šlepetes laimėjusi, tuos dešimt tūkstančių į banką pasidėsiu. Tik dar nežinau, į kurį...

– Ką tu čia dabar tauški? Šlepetes laimėsiu aš! – staiga pašoko Plona Ona.

– Ne, aš!

– Sakau tau, kad aš!

Bet staiga priešais besivaidijančias senutes lyg koks vaiduoklis išlindo batsiuovys Jonas, kuris į lauką nuo pavasario nebuvo išėjęs. Rankoje jis laikė krepšį su maisto produktais.

– Parduotuvėj buvau, – pasakė batsiuovys Jonas, nors jo niekas nieko visai neketino klausti. – Nusipirkau, va, duonos, kefyro, makaronų...

– Ko dar?

– Daugiau nieko.

Bet kaimynės turėjo šviesias akis ir aiškiai matė – iš batsiuvio Jono kelnių kišenės kyšojo rudi naujutėlaičių šlepečių galiukai.